

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Normy zaopatrzenia w odzież specjalną i obuwie specjalne, zwane dalej „odzieżą specjalną”, oraz normy zaopatrzenia w sprzęt ochrony osobistej, przysługujące pracownikom w związku z warunkami pracy, zatwierdza po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych:

- 1) Prezes Rady Ministrów — jeżeli chodzi o normy zaopatrzenia kategorii pracowników zatrudnionych w różnych gałęziach gospodarki narodowej (normy jednolite),
- 2) resortowy wiceprezes Rady Ministrów — jeżeli chodzi o normy zaopatrzenia pracowników zatrudnionych w zakładach pracy jednego resortu (normy resortowe).”

2) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. 1. Przy ustalaniu resortowych norm zaopatrzenia pracowników w odzież specjalną i sprzęt ochrony osobistej oraz okresów ich zużycia obowiązuje następujący tryb postępowania:

- 1) projekty resortowych norm zaopatrzenia w odzież specjalną i sprzęt ochrony osobistej powinny być opracowane w porozumieniu z właściwym zarządzeniem głównym związku zawodowego;

2) do projektów (pkt 1) powinny być dołączone opinie:

- a) Centralnej Rady Związków Zawodowych,
- b) Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
- c) Ministerstwa Finansów;

3) opinie jednostek wymienionych w pkt 2 powinny być wydane nie później niż w ciągu miesiąca od dnia złożenia wniosku ministra (kierownika urzędu centralnego).

2. W przypadku rozbieżności opinii jednostek wymienionych w ust. 1 pkt 2 i niemożności uzyskania uzgodnienia stanowisk wiceprezes Rady Ministrów przedkłada sprawę Prezydium Rządu.”

3) po § 8 wstawia się § 8a w brzmieniu następującym:

„§ 8a. Projekty jednolitych norm zaopatrzenia w odzież specjalną i sprzęt ochrony osobistej oraz okresów ich zużycia opracowuje Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i Ministerstwem Finansów i przedkłada Prezesowi Rady Ministrów do zatwierdzenia. W przypadku niemożności uzgodnienia stanowisk Prezes Rady Ministrów może przedłożyć sprawę do decyzji Prezydium Rządu.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

909

ZARZĄDZENIE Nr 194-PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1955 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu powszechnie obowiązujących tymczasowych cenników kosztorysowych na roboty budowlane, montaż konstrukcji oraz montaż maszyn i urządzeń przemysłowych.

Na podstawie § 4 uchwały nr 380 Prezydium Rządu z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie opracowywania i zatwierdzania cenników oraz katalogów norm kosztorysowych na roboty budowlano-montażowe zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do zarządzenia nr 29 Prezesa Rady

Ministrów z dnia 26 lutego 1954 r. w sprawie zatwierdzenia jako powszechnie obowiązujących tymczasowych cenników kosztorysowych na roboty budowlane, montaż konstrukcji oraz montaż maszyn i urządzeń przemysłowych (Monitor Polski Nr A-23, poz. 378) dodaje się lp. 46 w brzmieniu następującym:

Lp.	Lp. urzędowego spisu na rok 1955	Nr cennika	Tytuł cennika	Służą do kosztorysowania robót	Resort wydający (autor)
„46	23	10/R/M/54	Cennik na montaż i budowę urządzeń łączności	jak w tytule	Ministerstwo Łączności”

§ 2. 1. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a w odniesieniu do robót prowadzonych bez dokumentacji kosztorysowej lub nie rozliczonych z powodu jej braku — z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

2. Dokumentacja kosztorysowa sporządzona w oparciu o dotychczas obowiązujące w tym zakresie normy i zasady zachowuje swą ważność.

Prezes Rady Ministrów: w z. St. Jędrzychowski

910

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: SZKOLNICTWA WYŻSZEGO, OŚWIATY I ZDROWIA

z dnia 5 sierpnia 1955 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 25 maja 1954 r. w sprawie egzaminów wstępnych i regulaminu uczelnianych komisji do spraw rekrutacji i wydziałowych komisji dla doboru kandydatów na I rok studiów w szkołach wyższych.

Nawiązując do okólnika nr 31 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 marca 1953 r. w sprawie zadań i organizacji doboru kandydatów na studia w szkołach wyższych (Monitor Polski

z 1953 r. Nr A-29, poz. 363 i z 1954 r. Nr A-24, poz. 399) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministrów: Szkolnictwa Wyższego, Oświaty i Zdrowia z dnia 25 maja 1954 r. w sprawie egzaminów wstępnych i regulaminu uczelnianych komisji do spraw rekrutacji i wydziałowych komisji dla doboru kandydatów na I rok studiów w szkołach wyższych (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-55, poz. 755 i z 1955 r. Nr 63, poz. 747) § 17 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 17. Dla kandydatów, którzy otrzymali na egzaminie pisemnym ocenę niedostateczną z jednego przedmiotu, przewodniczący może wyznaczyć termin egzaminu ustnego z tego przedmiotu. W przypadku wątpliwości przy ustalaniu poziomu przygotowania naukowego kandydata komisja może wezwać do egzaminu ustnego również tych kandydatów, których egzamin pisemny został oceniony

pozytywnie. Łączna ocena egzaminu pisemnego i ustnego jest oceną ostateczną, braną pod uwagę przy kwalifikowaniu kandydata. Kandydat, który otrzymał z dwóch wypracowań egzaminu pisemnego oceny niedostateczne, nie może być dopuszczony do egzaminu ustnego.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 5 sierpnia 1955 r.

Minister Szkolnictwa Wyższego: A. Rapacki
Minister Oświaty: W. Jarosiński
Minister Zdrowia: w z. B. Kożusznik

911

ZARZĄDZENIE MINISTRA OŚWIATY

z dnia 8 sierpnia 1955 r.

w sprawie upoważnienia podległych Ministrowi Oświaty szkół i zakładów do udzielania zamówień w zakresie robót i dostaw osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. z 1949 r. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448 oraz z 1952 r. Nr 19, poz. 116) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się szkoły i zakłady oświatowo-wychowawcze do udzielania zamówień osobom nie wymienionym w § 8 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. z 1949 r. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448 oraz z 1952 r. Nr 19, poz. 116) bez potrzeby uzyskania stwierdzenia

odmowy przyjęcia przez osoby wymienione w § 8 tego rozporządzenia w zakresie drobnych remontowych robót budowlano-montażowych o wartości do 3000 zł.

§ 2. Upoważnienie, o którym mowa w § 1, wygasa z dniem 31 grudnia 1955 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1955 r.

Minister Oświaty: W. Jarosiński

912

ZARZĄDZENIE MINISTRA HUTNICTWA

z dnia 16 lipca 1955 r.

w sprawie organizacji wewnętrznej i sposobu działania Państwowej Inspekcji Gazowniczej oraz zasad i trybu postępowania pokontrolnego.

Na podstawie art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 12 maja 1954 r. o Państwowej Inspekcji Gazowniczej (Dz. U. Nr 23, poz. 84) oraz art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o przekształceniu urzędu Ministra Górnictwa w urząd Ministra Górnictwa Węglowego (Dz. U. Nr 18, poz. 105) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w zarządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły dekretu z dnia 12 maja 1954 r. o Państwowej Inspekcji Gazowniczej (Dz. U. Nr 23, poz. 84).

§ 2. 1. Zadaniem Państwowej Inspekcji Gazowniczej, zwanej dalej „Inspekcją”, jest nadzór i kontrola przestrzegania przez zakłady przemysłowe produkujące, odbierające i przesyłające gaz przepisów o racjonalnym i oszczędnym użytkowaniu gazu mocnego (wysokokalorycznego).

2. W szczególności do zakresu działania Inspekcji należy:

- 1) kontrola wykonania zarządzeń właściwych organów w sprawie dostawy i użytkowania gazu,
- 2) sprawdzanie stanu, sposobu działania i stopnia wykorzystania urządzeń produkcyjnych, przemysłowych, pomiarowych i odbiorczych gazu oraz sposobu ich eksploataowania,
- 3) sprawdzanie sposobu pomiaru i ewidencjonowania gazu,

4) sprawdzanie u dostawców zgodności ilości gazu oddawanego do użytku z technicznymi możliwościami dostawcy, wynikającymi z racjonalnej gospodarki gazem,

5) kontrola zgodności poboru gazu z przyznanymi przydziałami,

6) kontrola racjonalnego użytkowania gazu i wprowadzenia usprawnień u odbiorców i dostawców,

7) kontrola zgłaszanych zapotrzebowań gazu,

8) kontrola wykorzystania gazów słabych (niskokalorycznych) i urządzeń do ich produkcji w zakładach, które produkują lub są odbiorcami gazów mocnych, oraz kontrola możliwości zastąpienia gazów mocnych innym paliwem,

9) wymierzenie kar pieniężnych za naruszenie przepisów o oszczędnym i racjonalnym użytkowaniu gazu lub niestosowanie się do nakazów i zakazów wydanych w tym zakresie albo uniemożliwianie lub utrudnianie organom Inspekcji wykonywania ich uprawnień nadzorczych i kontrolnych.

3. Minister Hutnictwa zatwierdza roczne plany kontroli i ustala zasadnicze wytyczne działalności Inspekcji.

§ 3. 1. Na czele Inspekcji stoi Główny Inspektor, odpowiedzialny za całokształt działalności Inspekcji.